

[Henry Christensen.]

Man forhandler med disse nødstedte grupper om en ekstraordinær og nødvendig hjælpeindsats, men det, man begynder med, er at pålægge dem en særskat. Aldrig nogen sinde har vi vist i vor skattelovgivning oplevet et brud på princippet om skat efter evne som i det forslag, finansministeren her har fremsat. Kan det virkelig være moderne socialistisk politik?

Den anden begrundelse for lovforslaget er jo, at det skal være ikke-lønmodtagernes bidrag til stabiliseringen, vel især af beskæftigelsen. Skat bør vel ikke normalt være pålignet som en straf for visse kategorier af borgere; den bør vel have en statsfinansiell eller en samfundsøkonomisk begrundelse. Og nu er formålet her i særlig grad at stimulere beskæftigelsen, men denne særskat vil vel for det første have den umiddelbare virkning, at den begrænser efterspørgslen. Stimulerer man beskæftigelsen herigennem? Den vil endvidere — og det er vel den mest direkte virkning — begrænse erhvervenes likviditet yderligere. Hr. Per Hækkerup advarede imod at stramme pengepolitikken. Jeg er enig med ham i denne advarsel, men virkningerne af at begrænse erhvervenes likviditet yderligere vil naturligvis have tendenser i samme retning. Denne særskat bliver i et år med stærkt øgede indkomstskatter lagt oven på disse, den bliver lagt på erhvervene i en periode, hvor man yderligere forringer deres likviditet derved, at de skærpede eller forringede afskrivningsregler træder i kraft. Kan det virkelig være rigtigt, at man vil føre en økonomisk politik, der på den måde, i en situation hvor en styrkelse af erhvervslivets likviditet, investeringsmuligheder og konkurrenceevne måtte være det centrale, kommer til at virke modsat, og hvis virkning — i det omfang, den får virkninger — jo nødvendigvis må betyde virkninger i henseende til at begrænse produktion og beskæftigelsesmuligheder for lønmodtagerne?

Man har villet pålægge befolkningen øgede byrder. Man har urigtigt anført, som jeg har gjort rede for, devalueringen som årsag og dermed villet skjule, at den egentlige årsag er den i forvejen eksisterende slette økonomi her i landet. Når man i så høj grad mangler realitetserkendelse, står man

ikke med et stærkt grundlag som rådgiver med hensyn til, hvilken økonomisk politik der skal føres. Den danske befolkning har vel efterhånden adskillige erfaringer i at påtage sig byrder for at sanere landets økonomi. Det tror jeg den er villig til igen, hvis den samtidig overbevises om, at der er en tilstrækkelig sammenhæng i den økonomiske politik til, at det virkelig kan nytte. Men denne sammenhæng mangler efter venstres opfattelse.

Venstre mener derfor, at der ikke er noget enkelt eller et par enkelte tryllemidler, der kan genrejse dansk økonomi. Det er nødvendigt med en sammenhæng af mange væsentlige elementer i den økonomiske politik, og jeg må sige, også til hr. Per Hækkerup, at venstre er klart uenig i den opfattelse, at det i den situation, hvor et af landets problemer er, at vi samlet har levet over evne, at vi samlet har fået et betragteligt betalingsbalanceunderskud, ikke kan være anderledes, end at det bliver nødvendigt, at også det offentlige i højere grad sætter tæring efter næring. Det kommer også til at gælde, hvad angår væksten i de offentlige udgifter. De må på langt mere realistisk vis end regeringsoplægget afpasses med den beskedne produktionsstigning, der nu er til rådighed. Det er den første, men ubehagelige opgave, hvis vi vil genskabe den økonomiske balance, som er forudsætningen for befolkningens egen fremgang.

For det andet må der efter venstres opfattelse et afgørende skifte til i indstillingen over for dansk erhvervsliv. Det er her, produktionen, fremgangen og beskæftigelsen skal skabes. Vi må derfor, hvis vi skal bygge på et frit erhvervsliv, møde dette med tillid i stedet for med straffeekspeditioner og mistillid. Derfor duer en særskat ikke, som den er foreslået af regeringen. Derfor må de afskrivningsregler, som skal skabe nødvendige investeringer, forbedres snarest og generelt. Det er igen et mistillidstegn, hvis de statslige myndigheder gennem selektive regler skal afgøre, hvilke virksomheder der skal begunstiges og hvilke ikke. Til den rette udvælgelse er konkurrencen her efter venstres opfattelse et langt bedre middel end den statslige myndighed. I et land med urimelig højt renteniveau og mangel på kapital er det ikke socialistiske